

ТЭКСТ ДЛЯ ВОДГУКУ

ЖЫЦЦЁ – КАРАБЕЛЬ

То глыбіня, то раптам мель,
То сівер люты, то агонь...
Калі жыццё ёсць карабель,
Дык я на палубе яго.

Як стаў на палубу малым,
Стаю ўвесь час. Стаю стары:
На твар мой гляньце – як на ім
Параспісаліся вятры.

Нялёгка пройдзены гады,
На твары – зморшчыны клопот.
На ім пакінулі сляды
Спякота сонца, граду шрот...

Не бестурботна я пражыў.
Праз штормы плывучы не раз,
Заўсёды разам з тымі быў,
Хто быў на вахце ў грозны час.

І працаваў, і ўдаль глядзеў,
Каб карабель дзе не загруз,
І як праз дзень, праз ноч ідзе,
Які трымае ў моры курс.

*Пятрусь Броўка
1967*